

ключителна привилегія; той влѣзваше свободно като че имаше особно безпрекословно право, влѣзваше като въ къщата си, и нарушаваше уединеніето на Иона съ спокойна фізіономія и безъ церемоніи, като челоуѣкъ който гледа на туй си докарване като на право, като на обыкновеніе. Съвсѣмъ че характерътъ на Иона бѣше твърдѣ независимъ, хитрийтъ египтянинъ достигна да земе надъ духа ѣ една таинственна и силна власть. Тя не можаше да я избѣгне, и ако и да го желаше нѣкога, но никога не са опыта да са постараете да са отърве, като че бѣхъ я омаяли зміенподобнытъ очи на Арбака. Той я спираше и ѣ заповѣдваше и като нѣкой демонъ ꙗ чрезъ влѣшебство я държеше подъ волята си. Като не познаваше истинскія характеръ и тайната му страсть, тя осѣщаше къмъ него почитаніе, което длъженствува умътъ къмъ благоразуміето и добродѣтелиа, къмъ светостята. Тя мисляше че той е владѣтеленъ нѣкой отъ древнытъ времена мѣдрецъ стигналъ чрезъ въздържанѣето на челоуѣческытъ страсти до открыванѣето на таинствата на мѣдростята; тя едвайтъ си допушаше да помисли че и той е земно като нея твореніе, като вѣрваше думытъ му за свещенъ и таинствененъ оракулъ. Тя не го обычаше, но са боеше отъ него. Не са благодареше на присѣтствіето на тогози челоуѣка, защото ѣ смутяваше духа и въ най спокойнытъ ѣ минути; той ѣ са виждаше като канаѣа помежду нея и помежду слѣзцето като че хвърляше сѣнка и изстудяваше сичко около нея съ леданыи си и страшенъ образъ. Нѣкога обаче тя не помисли да му запрѣти посѣщеніята; душата ѣ са покоряваше на единъ видъ влѣшебство, което происхождаше ако не отъ отвращеніе то навѣрно отъ друго едно чувство подобно на виѣпяване, което докарва ужасътъ.

— Настанѣла бѣше удобната минута, когато Арбакъ са рѣши да употребл сѣко искусство за да завладѣе сѣкровицето, което бѣше пламеннытъ предметъ на желаніята му. Той бѣ достигналъ вече и са гордѣеше за побѣдата си надъ брата на Иона. Отъ минутата, когато Апикидъ падна подъ сладострастното влѣшебство на описанія предъ малко празникъ у Арбака, послѣднытъ вѣрваше че властята му са е вече забѣшла надъ сѣрцето на младыя жрецъ на Изида. Той най добръ познаваше че по предадена жертва друге нема отъ младъ момѣкъ съ пламенна натура, когато са предава първыи пѣтъ съ цѣла душа и тѣло на властята на чувствата.

Щомъ Апикидъ са пробуди отъ дълбокя сѣнь, слѣдъ чудовищното увлеченіе отъ наслажденіята, на които са бѣ продалъ цѣлъ, засрми са и са оплаши; вѣроломното прѣстѣпленіе на свещени-